

*Seria
de autor* PAULO
COELHO

PAULO COELHO s-a născut la Rio de Janeiro în 1947. Este unul dintre cei mai de succes romancieri ai lumii, cărțile sale traduse în 80 de limbi și editate în peste 170 de țări atingând, până în prezent, vânzări de peste 165 de milioane de exemplare în întreaga lume, iar în România, de peste un milion de exemplare. Înainte să devină un adevărat fenomen literar, a fost un hippie rebel, apoi autor dramatic, director de teatru, jurnalist, poet. În 1986 face pelerinajul la Santiago de Compostela, eveniment care i-a marcat viața și cariera. Deși profund atașat de Brazilia natală, romanele lui dezvoltă drame universale, ceea ce explică primirea entuziastă de care se bucură pe toate meridianele. Paulo Coelho este scriitorul cu cea mai mare comunitate online, având peste 30 de milioane de fani pe rețelele de socializare. În 2009, a intrat în Guinness Book drept autorul celei mai traduse cărți (romanul *Alchimistul*).

I s-au decernat numeroase premii (printre care premiul german Bambi 2001, acordat personalității culturale a anului, premiul italian Fregene pentru literatură) și importante distincții (Cavaler al Legiunii de Onoare, Franța, 1999; Comandor al Ordinului Rio Branco, Brazilia, 1998 etc.). Este membru al Academiei Braziliene de Litere din 2002.

Cărți traduse în română: *Jurnalul unui Mag* (1987); *Alchimistul* (1988); *Brida* (1990); *Walkiriile* (1992); *La râul Piedra am șezut și-am plâns* (1994); *Al cincilea munte* (1996); *Manualul războinicului luminii* (1997); *Veronika se hotărăște să moară* (1998); *Diavolul și domnișoara Prym* (2000); *Unsprezece minute* (2003); *Zahir* (2005); *Vrăjitoarea din Portobello* (2006); *Ca un râu care curge* (2006); *Învingătorul este întotdeauna singur* (2008); *Aleph* (2010); *Manuscrisul găsit la Accra* (2012); *Adulter* (2014).

PAULO COELHO

Adulter

Traducere din portugheză de
MICAELA GHIȚESCU

HUMANITAS
fiction

*O, Marie, cea zămislită fără de prihană,
roagă-te pentru noi,
cei care ne îndreptăm către Tine.
Amin.*

„Mână la adânc.”

Luca 5, 4

În fiecare dimineață, când deschid ochii spre ceea ce se cheamă „o nouă zi”, îmi vine să-i închid la loc și să nu mă scol din pat. Dar trebuie.

Am un soț minunat, îndrăgostit nebunește de mine, patron al unui respectabil fond de investiții și care anual – chiar împotriva voinței sale – figurează pe lista celor mai bogate 300 de persoane din Elveția, conform revistei *Bilan*.

Am doi copii care sunt „rațiunea mea de a trăi” (cum spun prietenele mele). Dimineata devreme trebuie să le pregătesc micul dejun și să-i duc la școală – la cinci minute pe jos de casă – unde stau până după-amiaza, ceea ce îmi permite să lucrez și să-mi ocup timpul. După ore, o bonă filipineză are grijă de ei până ce eu și soțul meu ne întoarcem acasă.

Îmi place serviciul meu. Sunt o jurnalistă cunoscută și lucrez la un ziar respectabil care se găsește în mai toate chioșcurile din Geneva, unde locuim.

O dată pe an plec în călătorie cu toată familia, în general în locuri paradizice, cu plaje minunate, în orașe „exotice” locuite de oameni sărmani, care ne fac să ne simțim și mai bogați, privilegiați și recunoscători pentru binecuvântările pe care ni le-a oferit viața.

Încă nu m-am prezentat. Îmi pare bine, mă cheamă Linda. Am 31 de ani, 1,75 m înălțime, 68 de kilograme și

mă îmbrac cu cele mai bune haine pe care banii le pot cumpăra (grație generozității fără limite a soțului meu). Bărbații mă doresc, iar femeile mă invidiază.

Și totuși, în fiecare dimineață, când deschid ochii în lumea asta ideală la care visează toți și în care puțini reușesc să trăiască, știu că ziua mea va fi un dezastru. La începutul acestui an nu-mi puneam nici o întrebare, îmi vedeam doar de viață, deși din când în când mă simțeam vinovată că am mai mult decât merit. Într-o zi, în timp ce pregăteam micul dejun pentru toți (mi-aduc aminte că era deja primăvară și florile începeau să înmugurească în grădină) m-am întrebat: „Vasăzică asta e?”

Nu trebuia să-mi pun această întrebare. Dar a fost vina unui scriitor pe care îl interviuasem în ajun și care, la un moment dat, îmi spusese:

— Nu mă interesează câtuși de puțin să fiu fericit. Prefer să trăiesc cu pasiune, ceea ce implică un risc, pentru că nu știm niciodată peste ce vom da mai târziu.

Atunci mi-am spus: Sărmanul. Nu e niciodată mulțumit. O să moară trist și frustrat.

A doua zi mi-am dat seama că eu nu riscam nimic.

Știu peste ce voi da mai târziu: o altă zi exact la fel cu cea anterioară. Pasiune? Păi, îmi iubesc soțul, ceea ce e o garanție că nu am să fac o depresie fiindcă sunt obligată să trăiesc cu cineva numai din motive financiare, pentru copii și pentru aparențe.

Locuiesc în țara cea mai sigură din lume, totul în viața mea e bine orânduit, sunt o mamă și o soție bună. Am primit o educație protestantă rigidă și intenționez să-mi educ așa și copiii. Nu fac nici un pas greșit, fiindcă știu că pot strica totul. Fac toate lucrurile cu o maximă eficiență și o minimă implicare personală. Când eram mai tânără, am suferit din cauza unor iubiri neîmpărtășite, ca orice om normal.

Dar de când m-am măritat timpul s-a oprit în loc.

Până ce l-am întâlnit pe blestematul acela de scriitor cu răspunsul lui. La urma urmei, ce este greșit în privința rutinei și a plictiselii?

Sinceră să fiu, absolut nimic. Doar...

...doar teroarea secretă ca totul să nu se schimbe de la o oră la alta, luându-mă pe nepregătite.

Din clipa când am avut acest gând nefast într-o dimineață minunată, a început să-mi fie frică. Oare aș fi în stare să înfrunt lumea singură dacă soțul meu ar muri? Da, mi-am răspuns mie însămi, deoarece moștenirea de la el ar fi suficientă ca să susțină mai multe generații. Dar, dacă aș muri eu, cine va avea grijă de copii? Soțul meu drag. Dar el se va recăsători până la urmă, fiindcă e bogat, fermecător și inteligent. Copiii mei ar rămâne oare pe mâini bune?

Primul pas a fost să încerc să răspund la toate îndoiele mele. Și, cu cât răspundeam mai mult, cu atât apăreau mai multe întrebări. Oare își va găsi o amantă când voi fi bătrână? Oare are deja pe altcineva, pentru că nu mai facem dragoste ca înainte? Oare crede că eu am pe altcineva, fiindcă nu am mai manifestat mult interes în ultimii trei ani?

Niciodată nu ne-am certat din gelozie, ceea ce mi se părea minunat, dar din dimineața aceea de primăvară am început să bănuiesc că nu era vorba decât de o totală lipsă de iubire de ambele părți.

Am făcut tot posibilul să nu mă mai gândesc la asta.

Timp de o săptămână, de câte ori plecam de la serviciu mă duceam să cumpăr câte ceva în Rue du Rhône. Nu mă interesa nimic în mod deosebit, dar cel puțin simțeam că sunt pe cale – să spunem – să schimb ceva având nevoie de un obiect de care nu aveam nevoie înainte, descoperind un aparat electrocasnic pe care nu îl cunoșteam, deși e foarte greu să apară ceva nou în împărăția electrocasnicelor. Nu intram în magazinele pentru copii, ca să

nu-i răsfăț pe ai mei cu daruri zilnice. La fel, nu intram în magazinele cu articole pentru bărbați, ca soțul meu să nu înceapă să devină bănuitor din cauza generozității mele excesive.

Când ajungeam acasă și intram în regatul fermecat al vieții mele personale, totul părea minunat preț de trei, patru ore, până ce mergeau toți la culcare. Atunci, încetul cu încetul, se instala coșmarul.

Îmi închipui că pasiunea e pentru tineri, iar lipsa ei trebuie să fie normală la vârsta mea. Nu asta mă înspăimântă.

Azi, după câteva luni, sunt o femeie sfâșiată între teroarea că totul se va schimba și teroarea că totul va continua la fel pentru tot restul zilelor mele. Se spune că, pe măsură ce se apropie vara, începem să avem idei destul de ciudate, ne simțim mai mici pentru că petrecem mai mult timp în aer liber și asta ne arată dimensiunea lumii. Orizontul se îndepărtează, dincolo de nori și de pereții casei noastre.

Tot ce se poate. Dar nu mai reușesc să dorm cum trebuie și asta nu din cauza căldurii. Când vine noaptea și nu vede nimeni, mi-e teamă de orice: de viață; de moarte; de dragoste și de lipsa ei; de faptul că toate lucrurile noi devin obiceiuri; de faptul că pierd cei mai buni ani din viață într-o rutină care se va repeta până la moarte; și de ideea de a înfrunța necunoscutul, oricât de surescitant și de aventuros ar fi.

Firește, caut să mă consolez cu suferința celuilalt.

Dau drumul la televizor, urmăresc un telejurnal oarecare. Văd o infinitate de știri despre accidente, oameni rămași fără locuință din cauza unor fenomene ale naturii, refugiați. Câți bolnavi or fi existând pe planetă în clipa asta? Câți suferă, în tăcere sau urlând, nedreptăți și trădări? Câți săraci, șomeri și prizonieri există?

Schimb canalul. Văd o telenovelă ori un film care mă distrage pentru câteva minute sau ore. Mor de frică să

nu se trezească bărbatul meu și să mă întrebe: „Ce se întâmplă, dragostea mea?” Fiindcă ar trebui să răspund că totul e în regulă. Mai rău ar fi – cum s-a întâmplat deja de două, trei ori luna trecută – dacă, de îndată ce ne-am culca, s-ar decide să-și așeze mâna pe coapsa mea, să urce încetișor și să înceapă să mă atingă. Pot să mă prefac că am orgasm – am făcut-o de multe ori – , dar pur și simplu nu mai am chef să mă umezesc.

Ar trebui să spun că sunt foarte obosită, iar el, fără să mărturisească niciodată că e enervat, mi-ar da un sărut, s-ar întoarce cu spatele, ar privi ultimele știri pe tabletă și ar aștepta ziua următoare. Și atunci m-aș ruga să fie el obosit, foarte obosit.

Dar nu e întotdeauna așa. Din când în când trebuie să iau eu inițiativa. Nu pot să-l resping două nopți la rând, altfel ar sfârși prin a-și căuta o amantă, și nu vreau să-l pierd. Cu un pic de masturbare reușesc să mă umezesc înainte, și totul revine la normal.

„Totul revine la normal” înseamnă: nimic nu va fi ca înainte, ca pe timpul când încă mai eram un mister unul pentru celălalt.

Să menții aceeași flacără după zece ani de căsnicie mi se pare o aberație. Și, de câte ori mă prefac a găsi plăcere în sex, mor puțin pe dinăuntru. Puțin? Parcă mă golesc mai repede decât credeam.

Prietenele mele zic că am noroc – fiindcă le mint spunând că facem dragoste des, așa cum ele mă mint spunând că nu știu cum reușesc soții lor să-și mai mențină interesul. Afirmă că sexul în căsnicie nu e interesant decât în primii cinci ani, după care e nevoie de puțină „fantezie”. Să închizi ochii și să-ți imaginezi că întins peste tine se află vecinul tău, făcând lucruri pe care soțul niciodată nu le-ar îndrăzni. Să te închipui posedată de el și de soțul tău în același timp, toate perversitățile și toate jocurile interzise.

Astăzi, când am ieșit să-mi duc copiii la școală, m-am uitat la vecinul meu. Niciodată nu mi l-am imaginat întins peste mine – prefer să mă gândesc la un reporter tânăr care lucrează cu mine și care pare mereu copleșit de suferință și singurătate. Nu l-am văzut niciodată încercând să seducă pe cineva și tocmai în asta stă farmecul lui. Toate femeile din redacție au comentat deja la un moment dat că „le-ar plăcea să aibă grijă de el, sărăcuțul”. Cred că e conștient de asta și se mulțumește să fie un simplu obiect al dorinței, atâta tot. Poate simte același lucru ca mine: o frică teribilă de a face un pas înainte stricând totul – slujba, familia, viața sa trecută și viitoare.

Dar în fine... L-am urmărit pe vecinul meu de dimineață și mi-a venit să plâng. Își spăla mașina și mi-am spus: „Încă unul la fel ca soțul meu și ca mine. Într-o zi o să facem același lucru. Copiii vor fi crescut și se vor fi mutat în alt oraș, noi vom fi pensionari și ne vom spăla mașinile – chiar dacă am putea pune pe cineva să facă asta pentru noi. Totuși, după o anumită vârstă, e important să facem lucruri irelevante ca să treacă timpul, să le arătăm celorlalți că încă ne funcționează bine corpurile, că nu am pierdut noțiunea banilor și continuă să executăm unele munci modeste”.

O mașină curată nu reprezintă mare lucru. Dar în dimineața aceea era singurul lucru care conta pentru vecinul meu. Mi-a urât o zi excelentă, a zâmbit și s-a întors la treaba lui, ca și cum ar fi fost vorba de o sculptură de Rodin.

Îmi las mașina în parcare – „Folosește transportul în comun până în centru! Nu polua!” –, iau autobuzul de totdeauna și privesc aceleași lucruri pe drumul spre serviciu. Geneva pare să nu se fi schimbat deloc de când eram copil: vechile case senioriale se încăpățânează să dăinuie printre clădirile construite de câte un primar nebun care a descoperit „arhitectura nouă” în anii 1950.

De câte ori călătoresc îmi lipsesc toate astea. Prostul-gust, absența turnurilor mari din sticlă și oțel și a șoselelor expres, rădăcinile copacilor străpungând asfaltul trotuarelor și făcându-ne să ne împiedicăm la tot pasul, grădinile publice cu misterioasele gardulețe de lemn sub care se ivesc tot felul de ierburi, pentru că „așa e natura”... Un oraș diferit de toate celelalte care s-au modernizat și și-au pierdut farmecul.

Aici încă mai spunem „bună ziua” când ne încrucișăm pașii cu un necunoscut pe drum și „la revedere” când ieșim dintr-un magazin de unde am cumpărat o sticlă de apă minerală, chiar dacă nu avem intenția să mai revenim vreodată. Încă mai intrăm în vorbă cu străinii în autobuz, chiar dacă restul lumii crede că elvețienii sunt discreți și rezervați.

Ce idee greșită! Dar e bine că gândesc asta despre noi, fiindcă în felul acesta ne vom păstra stilul de viață și peste